

Sygn. akt II Cz 237/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia strony pozwanej (...)S.A. w W.na postanowienie zawarte w pkt III wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 2 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 889/12

w sprawie z powództwa E. Ł.

o zapłatę 74.016,00 zł

p o s t a n a w i a:

I. ***zmienić zaskarżone orzeczenie w pkt III w ten sposób, że zasądzone od strony pozwanej na rzecz powódki koszty procesu obniżyc do kwoty 4.268 zł;***

II. ***oddalić dalej idące zażalenie;***

III. ***nie obciążać powódki kosztami postępowania zażaleniowego.***

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem zawartym w pkt. III wyroku z dnia 2 grudnia 2013 r., Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej (...)w W.na rzecz powódki E. Ł.kwotę 6.668 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd wskazał, iż orzekł w oparciu o art. 98 § 1 kpc zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zasądzona na rzecz powódki kwota 6.668 zł łącznie obejmuje: kwotę 4.800 zł stanowiącą dwukrotność stawki minimalnej za czynności radcy prawnego w sprawie o wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000 zł do 50.000 zł, uznając za uzasadniony wniosek pełnomocnika powódki w tym zakresie; kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożonego dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa; zaliczkę na biegłego – 500 zł oraz opłatę od pozwu – 1.351 zł.

W zażaleniu na powyższe postanowienie strona pozwana zarzuciła mu:

1. ***naruszenie przepisu art. 98 kpc poprzez jego błędne zastosowanie przy orzeczeniu kosztów procesu, wówczas, gdy zastosowanie w przedmiotowej sprawie powinien znaleźć art. 100 kpc i w konsekwencji tego błędne zasądzenie na rzecz powódki od strony pozwanej kwoty 6.668 zł, zamiast kwoty 264 zł,***

2. naruszenie § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W uzasadnieniu strona skarżąca podniosła, iż art. 98 kpc ma zastosowanie jedynie w sytuacji uwzględnienia powództwa w całości, co nie ma miejsca w rozpatrywanej sprawie. Powódka w przedmiotowej sprawie wygrała, bowiem proces jedynie w (...), co zdaniem strony pozwanej uzasadnia zastosowanie art. 100 kpc, zaś wobec tego koszty poniesione przez strony winny być rozdzielone stosunkowo, stosownie do wyniku procesu i kosztów poniesionych przez każdą ze stron. Strona pozwana wskazuje ponadto na fakt, iż wbrew stanowisku powódki i Sądu Rejonowego, ani charakter sprawy, ani ponadprzeciętny wkład pracy pełnomocnika w jej wyjaśnienie nie uzasadniał zasądzenia na rzecz pełnomocnika stawki w podwójnej wysokości.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pkt III i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 264 zł.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jest słuszne jedynie w części. Za nieprawidłowe należało uznać stanowisko Sądu I Instancji o przyznaniu pełnomocnikowi powódki dwukrotnej stawki wynagrodzenia radcy prawnego, zresztą Sąd ten w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia w żaden sposób nie uargumentował z jakich przyczyn podjął taką decyzję. W ocenie Sądu Okręgowego ani charakter sprawy, ani nakład pracy pełnomocnika nie uzasadniają przyznania kwoty w rzeczzonej wysokości. Z tych też względów należało obniżyć koszty procesu należne powódce do łącznej kwoty 4.268 zł, przyjmując, że podstawą takiego orzeczenia powinien być przepis art. 100 zd. 2 kpc / a nie jak to błędnie przyjął Sąd Rejonowy przepis art. 98 § 1 kpc /. W tym też zakresie zażalenie strony pozwanej podlegało uwzględnieniu- art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

Dalej idące zażalenie nie jest- zdaniem Sądu Okręgowego- trafne. Zgodnie bowiem z art. 100 kpc w razie częściowego uwzględnienia powództwa koszty powinny zostać wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu m.in. wówczas gdy określenie należnej powodowi kwoty zależało od oceny Sądu. W niniejszej sprawie właśnie taka sytuacja miała miejsce, gdyż powódka dochodziła od strony pozwanej zadośćuczynienia, a jest to niewątpliwie świadczenie, którego wysokość jest zależna od oceny sądu. Z tych też względów nie było podstaw do stosunkowego rozdzielania kosztów procesu, co z kolei skutkowało koniecznością oddalenia dalej idącego zażalenia- art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

Z uwagi na szczególny charakter niniejszej sprawy / zadośćuczynienie z tytułu uszkodzenia ciała / Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do obciążania powódki kosztami postępowania zażaleniowego- art. 102 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i art. 397 § 2 kpc.